

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.342 van 21 december 2001
in de zaak A. 114.291/X-10.711.**

In zake : de b.v.b.a. INOGO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. DE WOLF,
kantoor houdende te 9680 MAARKEDAL,
Etikhovestraat 6

tegen :

de stad LEUVEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 24.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. INOGO op 19 december 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van “de beslissing d.d. 3 december 2001 van de Stad Leuven om geen opschorting van de termijn van de bouwvergunning met dossiernummer 990149-stedenbouwkundige vergunning (stuk 3) toe te kennen.”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 19 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 december 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. VANSTIPELEN die, loco Advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven op 23 december 1999 aan de n.v. INOGO de bouwvergunning heeft verleend voor het “bouwen van appartementen, winkels en kantoren met ondergrondse parking” op een terrein gelegen te Leuven, Sint-Barbarastraat, Rattemanspoort en Drinkwaterstraat; dat de n.v. INOGO met een op 30 november 2001 ter post aangetekende brief het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven heeft verzocht om een opschorting van de geldigheidstermijn van deze vergunning, naar analogie met het bepaalde in artikel 128, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat het college van burgemeester en schepenen hierop met een brief, gedagtekend 3 december 2001, aan de n.v. INOGO heeft medegedeeld wat volgt :

"Wij hebben kennis genomen van de inhoud van uw brief, die ons per fax bereikte op 30-11-2001, in verband met de problemen rond de uitvoering van het bouwproject op de Sint-Barbaraparking.

De exceptie op de vervaltermijnen van stedenbouwkundige vergunningen, voorzien in artikel 128 van het Decreet van het Vlaams Parlement d.d. 18 mei 1999, inzake Ruimtelijke Ordening, is duidelijk beperkt tot die vergunningen waarover een beroep tot vernietiging aanhangig werd gemaakt bij de Raad van State. Alleen in dat geval worden de vervaltermijnen geschorst, zolang het beroep tot vernietiging bij de Raad van State loopt.

Het college is niet gerechtigd de bepalingen van een decreet te interpreteren, laat staan ze in één of andere zin uit te breiden.

Hoe spijtig ook, voor alle bij dit project betrokkenen overigens, de stedenbouwkundige vergunning zal op 24 december e.k. van rechtswege vervallen, tenzij een ander rechtsprekend orgaan hieromtrent een andersluidende uitspraak zou doen, die dan door ons opnieuw zal onderzocht worden.";

dat dit de "beslissing" is waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd;

Overwegende dat krachtens artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Raad van State uitspraak doet over de beroepen tot nietigverklaring van de akten en reglementen van administratieve overheden; dat onder akte van een administratieve overheid moet worden verstaan de handeling die rechtsgevolgen beoogt tot stand te brengen of te beletten dat deze tot stand komen;

Overwegende dat artikel 128 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, het "Verval van stedenbouwkundige vergunningen" regelt; dat dit artikel luidt als volgt :

"Art. 128. De stedenbouwkundige vergunning vervalt van rechtswege indien de vergunninghouder niet daadwerkelijk met de verwezenlijking van de vergunning van start is gegaan, binnen twee jaar na afgifte van de vergunning. De termijn vangt aan op de dag waarop de vergunning definitief wordt verkregen.

De stedenbouwkundige vergunning vervalt eveneens van rechtswege indien de werken gedurende meer dan twee jaar zijn onderbroken of, als het om gebouwen gaat, wanneer het gebouw niet winddicht is binnen drie jaar na de aanvang van de werken. Indien de stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft op twee of meer afzonderlijke gebouwen, dan vervalt de stedenbouwkundige vergunning enkel voor de gebouwen waarvoor niet is voldaan aan de voorwaarden van dit artikel.

De termijnen vermeld in het eerste en tweede lid worden geschorst gedurende de periode waarbinnen een beroep tot vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning bij de Raad van State aanhangig is, behoudens in die gevallen waarin de vergunde werken in strijd zijn met een voor die datum van de definitieve uitspraak van de Raad van State van kracht geworden ruimtelijk uitvoeringsplan, onverminderd het eventuele recht op planschade in toepassing van artikel 84.

De stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting, waarvoor een milieuvergunning nodig is of die enkel onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet is verleend, respectievelijk de melding niet is gebeurd. In dit geval gaat de termijn, zoals bepaald in het eerste lid, pas in op de dag dat de milieuvergunning wordt verleend, respectievelijk de melding is gebeurd. Wordt de milieuvergunning evenwel geweigerd, dan vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege op de dag van de weigering in laatste aanleg. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt door de instantie die de milieuvergunning heeft geweigerd meegedeeld aan de aanvrager en de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend.";

Overwegende dat stedenbouwkundige vergunningen van rechtswege vervallen onder de in voormeld artikel 128 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening vastgestelde voorwaarden; dat geen bepaling in het decreet betreffende de ruimtelijke ordening aan het college van burgemeester en schepenen toelaat op vraag van de vergunninghouder de geldigheidstermijn van een stedenbouwkundige vergunning "naar analogie" met artikel 128, derde lid, in geval van "overmacht" te schorsen, zoals door verzoekende partij wordt betoogd; dat het verval van de betrokken stedenbouwkundige vergunning niet het gevolg is van de bestreden mededeling van het college van burgemeester en schepenen; dat deze mededeling geen voor vernietiging vatbare akte is; dat de vordering niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizendeen, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.